

ІЗ ЖИТЕЙСЬКОЇ МУДРОСТІ ПРОФЕСОРА М.П. КОЧЕРГАНА
(цитати з книги *М. Кочергана “Про час, про себе і людей : спогади”*
(К. : Академія, 2012. – 224 с.)

Людина оволодіває іншою мовою не через те, що вона красива, а тому, що вона їй практично необхідна. Отже, тут на першому місці є мотивація.

Коли б у державних інституціях вимагали знання державної мови, то й загальна мовна ситуація не була б такою ненормальною, якою вона зараз є.

Абсолютно неправильно є досить поширена думка, що при безпосередньому контактуванні двох мов перемагає мова, яка є багатшою, досконалішою, тому українцям, мовляв, нічого боятися за долю рідної мови, бо вона така красива (на Міжнародному конгресі краси мов, який відбувся в 1934 році в Парижі, здобула третє місце). Насправді, як переконливо довів французький мовознавець Андре Мартіне, “мова перемагає своїх суперників не в силу якихось внутрішніх якостей, а тому, що її носії є войовничішими, фанатичнішими, культурнішими, заповзятливішими”.

Жодні посібники й підручники не можуть навчити методичної майстерності так, як власний практичний приклад викладача.

Від нашого вчителства чи не найбільше залежить, чи національно свідомими громадянами стануть теперішні учні, чи зуміють вони відстояти свою національну гідність.

На керівну роботу треба ставити тих людей, які хочуть керувати.

Бути людиною – це означає пам’ятати свій рід, своє коріння, любити всім серцем і оберігати як зіницю ока свій край, свою рідну землю, мову й культуру, мати здатність відповідати добром на зло, відчувати чужий біль, як свій, нести вантаж бід іншого.

Для того щоб про нашу мову знали у світі, необхідно її досліджувати в зіставному плані.

Доносити на людей – наймерзенніша річ.

Обрати тему дисертації – це все одно, що одружитися: можна вдалу, а можна промучитися з нею півжиття, як із поганою жінкою.

Кожен із нас може зробити свій посильний внесок у краще майбуття свого народу і нашої молоді держави. Домогтися цього можна “...правдою, і працею, й наукою” (І. Франко).